

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **A. R. A.**, narozený X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 7, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2020, č. j. MV-66343-37/OAM-2019,

takto:

Věc **se postupuje** Městskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 31. 8. 2020, č. j. MV-66343-37/OAM-2019, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce není osobou bez státní příslušnosti ve smyslu Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti.
2. Před rozhodnutím ve věci se soud zabýval otázkou místní příslušnosti k projednání podané žaloby.
3. Žalobou napadené rozhodnutí se věcně týká problematiky určení státní příslušnosti a nelze je považovat za rozhodnutí o mezinárodní ochraně ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) a e) ve spojení s § 8 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 15. 9. 2010, č. j. Nad 42/2010-37: „*Ustanovení § 32 zákona o azylu je však obsaženo v jeho části první, hlavě IV, která upravuje soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Rozhodnutím ministerstva ve věci mezinárodní ochrany se přitom pro účely zákona o azylu rozumí rozhodnutí vydaná podle § 15 nebo § 15a zákona o azylu a rozhodnutí o udělení azylu, rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany (§ 2 odst. 12 zákona o azylu). Jedná se přitom o taxativní výčet rozhodnutí vydávaných ve věci mezinárodní ochrany. Za rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nelze proto považovat jiná rozhodnutí, která výsledkem řízení o udělení mezinárodní ochrany nejsou, byť s takovým řízením bezprostředně souvisejí. Takto se ostatně již Nejvyšší správní soud vyjádřil mnohokrát a tento právní názor je tak možné považovat za ustálenou*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 Aps 5/2007 - 63, publikovaný pod č. 1459/2008 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 11. 2007, č. j. 9 Aps 6/2007 - 71, rozsudek Nejvyššího správního soudu z 11. 12. 2007, č. j. 2 Aps 4/2007 - 111 a rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 1. 2008, č. j. 3 Aps 1/2007 - 76)“.

4. Z uvedeného je zřejmé, že nespadá-li rozhodnutí správního orgánu do množiny rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, neuplatní se při jeho soudním přezkumu § 32 zákona o azylu. Proto ani v nyní posuzované věci, kdy žaloba směřuje proti rozhodnutí o postavení osoby bez státní příslušnosti, nelze užít speciální úpravu místní příslušnosti soudu ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o azylu, nýbrž úpravu obecnou.
5. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že pro určení soudu příslušného k projednání žaloby je namístě vyjít z obecného ustanovení § 7 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy že se uplatní obecné pravidlo, podle kterého je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. Na tom nic nemění skutečnost, že žalovaný žalobce chybně poučil o možnosti podat proti napadenému rozhodnutí žalobu ke „krajskému soudu, v jehož obvodě je žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu.“
6. Správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni je zde přímo žalovaný, jenž má sídlo na území hlavního města Prahy, tedy v obvodu Městského soudu v Praze (viz bod 1 přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů). Zdejší soud proto věc podle § 7 odst. 6 věty první s. ř. s. postoupil Městskému soudu v Praze jakožto soudu věcně a místně příslušnému.
7. Soud si je vědom, že v řízení o žádosti o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti se postupuje analogicky podle zákona o azylu, jak opakovaně dovodila judikatura (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2020, č. j. 10 Azs 347/2020-25, či ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 365/2018-74). Zmiňovaná judikatura se ovšem týkala užití analogie v důsledku absence právní úpravy pro problematiku osob bez státní příslušnosti, jejím smyslem tudíž bylo zaplnit mezeru v právu. V případě otázky soudního přezkumu rozhodnutí týkajícího se postavení osoby bez státní příslušnosti se však o mezeru v právu zjevně nejedná, neboť pro oblast soudní ochrany veřejných subjektivních práv příslušná právní úprava existuje právě v s. ř. s. Pro určení místní příslušnosti soudu tudíž není užití zmiňované dovozované analogie namístě.
8. Soud dodává, že závěr o postoupení věci Městskému soudu v Praze je plně v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. Nad 99/2018-75, publ. pod č. 3821/2019 Sb. NSS, podle kterého „*krajský soud může podle § 105 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. z vlastní iniciativy zkoumat nedostatek místní příslušnosti jen do doby, než začne jednat ve věci samé, tj. do doby, než při ústním jednání vyzve účastníky k přednesům ve věci. Rozhoduje-li soud bez jednání, může místní příslušnost zkoumat do vydání rozhodnutí ve věci samé. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že místně nepřislušný krajský soud již učinil procesní úkony týkající se vedení řízení či vydal rozhodnutí procesního charakteru, ani doba, která mezitím uplynula od podání žaloby.*“ V projednávané věci nedošlo ke zhojení nedostatku místní nepřislušnosti Krajského soudu v Ústí nad Labem, neboť ten rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze ještě před tím, než začal jednat ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. ledna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu